03/05/2020

Η τόλμη στην χριστιανική πράξη

/ Γνώμες

Του Ιωάννου Αν. Γκιάφη, Θεολόγου- Πολιτικού Επιστήμονος

Ο αρχαίος ποιητής Όμηρος σε μια από τις εξαίσιες ραψωδίες του γράφει για τον περίφημο ήρωα Οδυσσέα τα εξής: “Θαρσαλέος ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων”. “Ο θαρραλέος άνθρωπος υπερτερεί σε όλα.” Πράγματι στο ξακουστό έργο του ”Οδύσσεια” συνεχώς καταδεικνύει το απαράμιλλο θάρρος και την δυνατή τόλμη του Οδυσσέα, όταν έρχεται αντιμέτωπος με διάφορες περιπετειώδεις προκλήσεις. Αλλά και εάν στρέψουμε τη σκέψη μας στους μεταγενέστερους αγώνες των Ελλήνων, θα διαπιστώσουμε πως εισέρχονταν στη μάχη με θάρρος και τόλμη. Δεν υπολόγιζαν το κίνδυνο. Δεν λογάριαζαν τον θάνατο. Δεν σκέφτονταν τη ζωή τους μπροστά στο εθνικό συμφέρον. Προέτασσαν θαρραλέα όλο τους το ”είναι” και πετύχαιναν σπουδαία κατορθώματα. Ως κινητήριο μοχλό τους πάντοτε είχαν την αφοβία στις οποιεσδήποτε περιστάσεις και καταστάσεις.

Όμως και σήμερα στο ιερό ευαγγελικό ανάγνωσμα παρουσιάζονται ορισμένα

πρόσωπα με αυτά τα δυναμικά στοιχεία. Εμφανίζονται συγκεκριμένα πρόσωπα που προβαίνουν σε τολμηρές και ριψοκίνδυνες πράξεις. Κατά πρώτον ο ”ευσχήμων” βουλευτής Ιωσήφ, ο από Αριμαθαίας, ο οποίος “τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καὶ ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ”(Μαρκ.15,43). Παρά την επιφανή θέση του ως μέλος του Ιουδαϊκού συνεδρίου και την εύπορη κατάστασή του, τολμάει να ζητήσει το νεκρό σώμα του Ιησού. Όντας κρυφός ακόλουθος του Κυρίου και πιστός στα της Βασιλείας του Θεού, επιθυμεί μαζί με τον Νικόδημο, να ενταφιάσει τον κεκοιμημένο Διδάσκαλο. Έστω και την ύστατη στιγμή θέλει να εκφράσει την ολόθερμη αγάπη του προς τον Δημιουργό πάσης της κτίσης. Όχι μυστικά, αλλά φανερά πλέον με το αίτημά του προς τον Πιλάτο δείχνει το καρδιακό σύνδεσμό του με την Σταυρωμένη Αγάπη, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. ”Δεν υπολογίζει ότι πλούσιος είναι και θα εκπέσει από τον πλούτο και θα διαβληθεί από τους Ιουδαίους, παρά ζητάει το σώμα του αδίκως Σταυρωθέντα.”(Ιερός Θεοφύλακτος). Μόλις δε εκπληρώνεται το αίτημά του, λαμβάνει το νεκρό σώμα, το τυλίγει σε ολοκαίνουργια σινδόνα και το εναποθέτει σε μνημείο, σκαλισμένο σε βράχο. Έτσι αποδίδει όλες τις νεκρικές τιμές προς τον νεκρό Ιησού, ώστε να μην υστερεί σε τίποτα.

Ο ιερός ευαγγελιστής Μάρκος εκτός του Ιωσήφ, μας προβάλλει και την τολμηρή πράξη τριών γυναικών, της Μαρίας της Μαγδαληνής, της Μαρίας του Ιακώβου και της Σαλώμης. Τρεις αφοσιωμένες μαθήτριες του Διδασκάλου! Τρεις μυροφόρες! Αψηφώντας δυσκολίες, υπερνικώντας εμπόδια και μην υπολογίζοντας την κοινωνική θέση τους, φθάνουν το ξημέρωμα της Κυριακής στον τάφο του Ιησού. ”Όρθρου βαθέως” και έχοντας εφοδιαστεί με πολύτιμα αρώματα-μύρα, έρχονται να αποτίσουν τον φόρο της τιμής τους προς τον Κύριο. Εφαλτήριο αυτής της θαρραλέας ενέργειάς τους είναι η αγάπη τους για τον Θεάνθρωπο Κύριο. Γι’ αυτό και δεν λογαριάζουν την ώρα και τους στρατιώτες, παρά την πραγμάτωση του σκοπού τους, το να μυρώσουν τον νεκρό Ιησού. Αντί να προβούν στην σχεδιασμένη πράξη τους, βρίσκονται μετ’ εκπλήξεως μπροστά σε κάτι το υπερθαύμαστο. Καθίστανται οι πρώτοι μάρτυρες της Αναστάσεως του Χριστού. Άγγελος Κυρίου τις μεταφέρει την χαρμόσυνη είδηση: ” Ἠγέρθη, οὐκ ἐστιν ὧδε”(Μαρκ. 16,6) και τις προτρέπει να λάβουν τα διαπιστευτήρια από το κενό μνημείο. Τις παραγγέλνει την αναστάσιμη πραγματικότητα να την μεταλαμπαδεύσουν στους μαθητές του Κυρίου. Οι γυναίκες όσο κι αν ήταν υποτιμημένες στην Ιουδαϊκή κοινωνία, τόσο υπερτιμημένες εμφανίζονται στα μάτια του Θεού. Ο Κύριος τις ανταμείβει για την τολμηρή πράξη τους, αφού γεύονται την εμπειρία της Αναστάσεως! Μπορεί της πρώτης γυναίκας της Εύας να συνδέθηκε το όνομά της με την πτώση και την αμαρτία, οι μυροφόρες όμως συνδέονται με την Ανάσταση και την σωτηρία. Πόση τιμή και πόση αξία! Οι μυροφόρες γίνονται από διακόνισσες του μυστηρίου του θανάτου, ευαγγελίστριες της αναστάσιμης χαράς.

Οι τολμηρές πράξεις του Ιωσήφ και των Μυροφόρων ίσως πρέπει και για μας να αποτελέσουν ένα πνευματικό αφυπνιστικό κουδούνι. Ίσως πρέπει να γίνουν ένα ξυπνητήρι συναίσθησης του χριστιανικού καθήκοντός μας. Ίσως πρέπει να μας εγείρουν από την ανάπαυλα και την ραστώνη, κάνοντας μας να συνειδητοποιήσουμε το χρέος μας απέναντι στον ”Ποιητή ουρανού και γης”. Διότι τις περισσότερες φορές μας διακατέχει ο φόβος και η ατολμία. Φοβούμαστε να αποκαλύψουμε την χριστιανική μας ταυτότητα, με την δικαιολογία της κοινωνικής περιθωριοποίησης. Δεν τολμούμε να ομολογούμε ”λόγοις και έργοις” τις ευαγγελικές επιταγές, γιατί η αμαρτία μας αφοπλίζει. Οι Μυροφόρες τόλμησαν να υπάγουν στο κενό μνημείο, μη φοβούμενες την στρατιωτική φρουρά. Ο Ιωσήφ τόλμησε να αιτηθεί το νεκρό σώμα του Ιησού, διατρέχοντας τον κίνδυνο της απώλειας της θέσης του. Εμείς τολμούμε για τον Χριστό; Μήπως δεν τολμούμε αληθινά

Οι άγιοι μάρτυρες και νεομάρτυρες τόλμησαν με θάρρος να ομολογήσουν την χριστιανική αλήθεια ενώπιον αδίστακτων τυράννων. Ο Ιερός Χρυσόστομος τόλμησε και ήλεγξε την αυτοκράτειρα Ευδοξία για τα ανοσιουργήματά της. Ο

Άγιος μεγαλομάρτυρας Γεώργιος ο Τροπαιοφόρος τόλμησε και μπροστά στον Διοκλητιανό αρνήθηκε να συλλάβει τους χριστιανούς της επαρχίας του. Σήμερα η Αγία μας Εκκλησία εορτάζει την μνήμη ενός ιερατικού ζεύγους, του Τιμοθέου και της Μαύρας. Όταν ο ειδωλολάτρης έπαρχος Αρριανός ζήτησε από τον ιερέα Τιμόθεο να κάψει δημόσια τα ιερά βιβλία του, εκείνος με θάρρος και τόλμη του απάντησε: ”Όπως ο στρατιώτης στη μάχη δεν παραδίνει τα όπλα στον εχθρό, διότι αλλιώς θεωρείται λιποτάκτης, έτσι κι εγώ δεν μπορώ να τα παραδώσω. Δίνω τη ζωή μου, μα όχι τα ιερά μου βιβλία.” Και μετά από σκληρά βασανιστήρια ακολούθησε ο σταυρικός θάνατος αυτού και της συζύγου του, λαμβάνοντας και οι δύο το αμαράντινο στεφάνι της δόξης του Θεού. Η γνήσια χριστιανική ζωή απαιτεί τόλμη και θάρρος! Γένοιτο!